

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Mahdoton AllStars bändi - My Impossible AllStars Band

Kid Antrium Music

Eräänä päivänä sain postia **Kid Antrium** -yhtiöstä, jossa nämä ilmaisivat kiinnostuksensa liittää erään lauluni kokoomalevyllään. Lähetin heille musiikkiedoston, ja ilmeisestikin he ovat todella tehneet lupaamansa levyn. Mutta on myös täysin mahdollista, että lähettämäni 50 taalaa meni mustin perseeseen. Olen joskus ajatellut, että mitäpä jos minulla olisikin joskus ollut ihan oma bändi, ihan oikeine soittajineen. Olisi ollut ihan oikea treenikellari, jossa olisivat lojuneet erilaiset musiikin tekoon liittyvät *kamat*? Olisiko se ylipäättään ollut mahdollista? No, ei tietenkään, mutta sitävastoin on hyvinkin mahdollista perustaa vieläkin mielikuvitusbändi - siis eräänlainen *All Stars* -bändi, joka olisi kuvitteellisesti käynyt *keikoilla*, ja kertonut haisevassa keikkabussissa kaikki tunnetut *basistivitsit*. Bussin kylkeen joku olisi maalannut sanan PERSE, ja auton etumaskissa olisi ollut graffiti TÄSSÄ MENE ELOISIA HULLUJA. Jossakin Länsi-Suomen tanssipaikassa taas paikalliset painijat olisivat vaatineet *tangoa*, ja sitä he olisivat myös saaneet. Elämä olisi ollut monin eri tavoin sangen herttaista ja mukavaa, ja syysateisia teitä olisi riittänyt - kilometri toisensa jälkeen, ja vitsitkin olisivat kiertäneet keikkabussissa ainakin kymmenettä kierrosta. Bändillä olisi pitänyt olla samantapainen asenne, jota olin kerran aistivinani **Pertti Metsärin**ten bändissä tämän soittaessa Jänhiälän tanssilavan nurkkaan ahdetussa loukossa, joka oli sen paikan *stage*. Tämä siis tapahtui Joutsenossa, kauan sitten. Luonnollisestikaan en käytä seuraavassa tämän kuvitteellisen bändin potentiaalisten jäsenten oikeita nimiä, koska olen havainnut, että jos minä käytän joitakin nimiä netissä, ovat ne tuotapikaa jonkun *Google* -hakukoneen haarukassa. Nyt *Google* hakee esimerkiksi **Jartsu Häppä** nimistä henkilöä, jota ei ole olemassakaan, mikä on tietenkin vain hauskaa. Parempi käyttää siis täysin tekaistuja nimiä, koska lukijan kannalta on lopultakin samantekevää, mitä käyttämäni nimet ovat, koska hän ei näitä tässä esitettyjä henkilöitä kuitenkaan tunne, ja oikeatkaan nimet eivät merkitsisi lukijalle mitään. Sekään ei merkitse mitään, että sivulla on heidän kuviaan, sillä eiväthän he nyt enää, herra paratkoon, tuollaisilta näytä. Pääasia on aina hyvä tarina, joka kulkee eteenpäin kuin juna, tai *onnekas päätön kana* - miten vain haluatte. Kaikkihan me tunnemme erään matemaattisen menetelmän vaikeissa laskutehtävissä, eli tuon *onnekkaan arvauksen*. Varhaisin mahdollisuus omaan bändiin minulla olisi ollut vasta oppikoulussa, jossa **Rakastaisen Pekalla** oli bändi - ainakin oman kertomansa mukaan, ja pari kappalettakin oli kuulemma sävellettynä. Harjoittelimme yhdessä yhden ainoan kerran, ja kun kävi ilmeiseksi, ettei **Pekka** osannut muuta kuin nuo mainitut kaksi omaa biisiä - minun kolmeani vastaan, bändiajatus jotenkin unohtui. Tosin **Pekalla** oli kotonaan ihan oikea treenikellari. Toinen mahdollisuus bändin perustamiseen olisi ollut työskennellessäni suuressa Rauhan mielisairaalassa, jossa oli potilaana **Ruuben Bräsänen**, jolla oli potilashuoneessaan sähkökitara, nuottiteline, ja paljon, paljon nuotteja. Oli mukava soitella sen sähkökitaralla, vaikka en osannutkaan muuta kuin *Tatuoidun naisen*. Täsmennettäköön tässä vielä: siis minä olin siellä sijaishoitajana, ja hän silkkana potilaana. Kun minä lähdin kotiin töiden jälkeen, jäi hän öitsemään hullujenhuoneelle, ja heristelemään ikkunoiden kaltereita. Se oli sellainen kenkäkauppiaan poika, joka oli viettänyt käytännössä koko ikänsä mielisairaalassa, ja saanut siellä tuhansia ja taas tuhansia terapiatunteja

- ainakin joka toinen päivä. Kaikki ahdistukset oli varmaankin käyty läpi, ja lapsuuskin koluttu laidasta laitaan. Lapsuus oli, tavallaan, kuin kuiviin imetty sukka. Terapeutti oli märehtynyt unettavalla äänellään tunnista toiseen, ja raporttipinot olivat kasvaaneet hiljalleen kattoon saakka. Runsaista terapiaistunnoista huolimatta **Ruuben** teki itsemurhan hukuttautumalla Saimaaseen. Hautajaisissa omaiset olivat, kenties, olleet murehtivinaan, ja esittäneet osanottojaan, kuten tapana on. Mutta sitten kaikki olivat unohtaneet **Ruubenin**, ja hänen kitaransa oli varmaankin päätynyt kaatopaikalle. Niin se käy. Toinen mahdollinen *All Stars* -bändin jäsen olisi voinut olla **Jartsu Häppä**, jonka nimi viittaa vaikkapa kintaalla päivän peiliin. **Jartsu** oli jossakin nuoruutensa vaiheessa soittanut oikeassa bändissäkin, ja alkuaikoina hänellä riitti mielenkiintoa myös minun hengentuotteisiinkin, vaikka hän oli jo pienenä syntynyt vanhaksi. Ankea, perin ankea oli **Jartsun** sielunmaisema.

Jartsu ei ollut kitaristina lähelläkään **Antsun** tasoa, mutta ajoittain hänkin tavoitti helposti biisin kuin biisin sisäisen tunnelman, sikäli kun sisäiseltä ahdistukseltaan kykeni. **Jartsu** ei koskaan keksinyt mitään uutta, tai omaperäistä - paitsi ehkä sähkökäyttöisen hammasharjan (joka tosin oli jo keksitty aikaisemmin). Tosin hän kuunteli erittäin sujuvasti muiden tekemää musiikkia, ja myöhemmin erityisesti sitä parempien ihmisten musaa. Kun hän puhui **Mozartista**, hän käytti sanaa *Mosse*, tuttavallisesti, ihan kuin melkein parhaasta kaveristaan. Aina se halusi olla jotakin hienompaa kuin olikaan, ja aina se halusi olla myös sivistynyt, tai ainakin saada jonkun hienon tutkinnon. Minä en ole koskaan tuntenut itseäni kovinkaan sivistyneeksi, vaikka minulla onkin viittä vaille korkein mahdollinen akateeminen tutkinto, ja en ole myöskään liiemmästi liikkunut sivistyneissä piireissä. Minä kai sitten olen enemmänkin tuollainen kansanmies, joka sai ikäänkuin salavihkaa vilkuilla kotvasen salattua tietoa, ja joka viskattiin sitten ulos huutaen:

et ole koskaan kuulunut meihin!

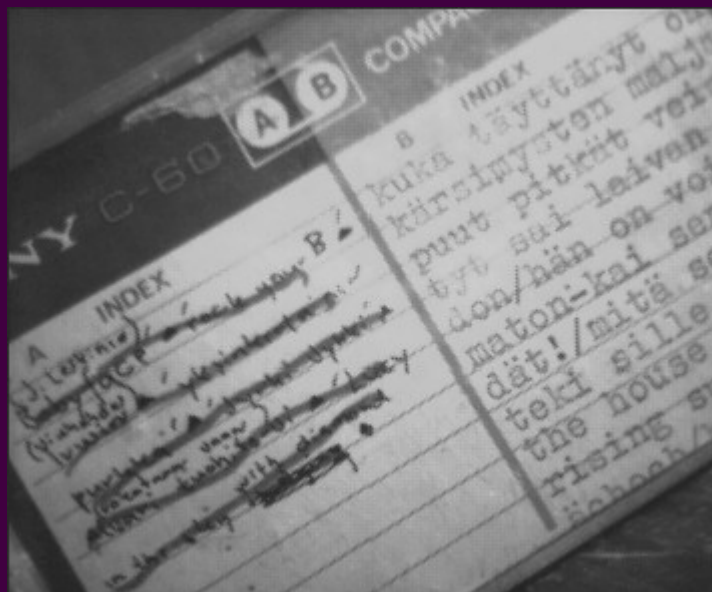
Mutta mitäpä tuosta. **Jartsun** käytettävyyttä muusikkona rajoitti kuitenkin enimmäkseen se, että hän oli niin sanotusti *hurahtanut*, ja kiihkoili joskus lujastikin asian kanssa. En muista kertaakaan kuulleen häneltä normaalia puhetta normaaleista asioista, tai hänen kertoneen elämästään noita pieniä ja viehättäviä sattumuksia. Ehkäpä niitä ei ollutkaan. **Jartsu** osallistui halpana rivisoittajana erääseen valtakunnalliseen radio-ohjelmaan, jossa lauloin omia biisejäni, ja puhuin pehmoisia. Minulla oli tuolloin jotekin vääristyneen ihannoitu kuva yhteiskuntamme laitapuolen kulkijoista, ja kuvittelin heilläkin olevan (jollakin ihmeellisellä tavalla) hienoja ideoita, ja päämääriä, ja että heillä olisi jonkinlaista moraalia ja

vastuuntunnetta. Kuitenkin tosiasiat puhuivat kaikkea tätä vastaan: tuolla muuan rautaketjulla ja puukolla varustautunut raaka mies viiltelee puukolla poikansa kasvot piloille, tai täällä taas joku toinen kaivaa lusikalla silmiä jonkun vähämielisen päästä. Maailmalta tulvivissa uutikuvissa taas niitataan miljoonia siviilejä ja lapsia, jotka sattuvat olemaan jonkin asian esteenä, tai muutoin vain tien tukkeena - eli vallitsee eräänlainen psykopaatin moraalit: mitäs käveli vastaan. Rikollisissa ei yksinkertaisesti voi olla mitään ylevää, ja heidän elämänsä kulku osoittaa, että päämäärätkin puuttuvat. Ja jokainen meistä voi olla rikollinen, ja oman elämänsä hernesopankeittäjä. Hieman myöhemmin tarjolle asetui **Antsu Äimä**, joka oikeasti osasi soittaa kitaraa, ja mahdollisesti myös mandoliinia - ja poikkihuiluakin. **Antsussa** ei ollut ulkoisesti mitään erikoista, ja tuskinpa sisäisestikään Tuskinpa hänestä olisi tullut idolia, jonka perässä lukuisat fanit olisivat juoksennelleet, sillä **Antsu** oli perin tavallinen, ja muistakin kuinka hän eräässä saunassa, runsaan juhlakansan humistessa ympärillä, kysyi minulta: *mitähän hyvää sitä on elämässään tehnyt, että on tähän lauteille päässyt?* Viittasi kai siihen aineelliseen hyvään, josta sai nauttia, kuten olla ansiotta hammaslääkäreiden poika, olla hyvin akoittunut, ja kaikkea sen sellaista. Vauras suku on kuin juna, johon kerran hypättyään ei tule hevillä ulosheitetyksi, jollei sitä halua - mutta jos junasta joskus lähtee, kuten minä, ei voi enää koskaan palata siihen takaisin.

Antsu soitti kitaraa melkein aina kun sai sellaisen käsiinsä, ja harjoitteli tuntikausia päivässä sen soittamista, kuten ylläolevassa kuvassa, jossa hän tapansa mukaan rämpyttelee minun kitaraani, tutkimattomin pojanilmein: *tilu-lilu-lilu-loilaa*. **Antsu** opiskeli oikeaa, hienompaa musiikkia, ja lauloi eukkonsa kanssa mm. *Kalsarit* -nimisessä yhtyeessä, joka pyrki esittämään sellaista taiteellisempaa musiikkia. Yliopistoväellä on aina ollut tuollaisia taipumuksia, josta esimerkkinä olkoot vaikkapa yhtyeenä *Semmarit*, tai sitten erilaiset kurkkulaulantakokoonpanot, ja sen semmoiset. Ne ovat sellaisia enemmän tai vähemmän sisäänlämpiäviä systeemejä, jotka verkottuvat maailmaan eri tavoin. Niinpä monissa maailman yliopistoissa öristään kurkkulaulantaa, ja töristetään *Diggeridoota*, ja ollaan tekemisissä samalla kaikkien kaltaistensa kanssa ympäri maailmaa, ja lähetellään eemaileja sinne sun tänne asian tiimoilta. Mitä erikoisempaa, sitä parempaa. Minä en koskaan päässyt mukaan näihin sisäpiireihin, eikä minua niihin koskaan edes kutsuttukaan, ja niinpä kuljin omia polkujani, jonka varrella seisoi **Alfred Tanner**, **Hiski Salomaa**, ja lukuisa joukko vastaavanlaisia uudempia kansanartisteja. **Antsusta** tuli sittemmin jonkinlainen musiikkimaisteri, eli musiikin opettaja. Voin hyvin kuvitella hänen opettavan jollekin finninaamaiselle teinille kuinka soitetään se *tilu-lilu-lilu-loilaa* niinkuin se pitää soittaa, istuen paskanjäykässä asennossa kitaraa polvilla pidellen, ja näppäillen samalla kieliä sormilla, kämmen täsmälleen oikeassa kulmassa. Voin myös kuvitella kuin nämä samat finninaamat alkavat lopulta väsyttää, ja miten se *tilu-lilu-lilu-loilaa* käy päivä päivältä aina vaan ankeammaksi, ja eräänä päivänä

Antsukin katsoo vessan peiliin, näkee siellä vainajan kasvot, kuten **Juhani Peltonen** näki, ja tiesi siitä kuoleman tulleen lähelle. Tai sitten voi käydä tosinkin: mies voisi liittyä yhtyeeseen *Dysharmoninen Viila Ja Kakku*, ja rikastuttaa kihvelimusiikin genreä. Kukaan ei tiedä miten ihmisten tässä maailmassa voi käydä. Esiinnyin itsekin eräänä vuonna **Antsun** ja hänen silloisen eukkonsa kanssa kiertämällä koulujen ala-asteita, joissa hoilattiin laulua: *etkö ymmärrä, vaikka sulle kerroin...*, ja muita hupaisia lastenlauluja. Ehdotin jo tuossa vaiheessa *etkö ymmärrä* - lauluun uusia sanoja laulun, kuten *...että sullekin, genitaalini näytän...* ja niin edelleen ja edelleen, muta en saanut juurikaan vastakaikua. **Antsun** eukko oli tuolloin **siinä vaiheessa**, että ei ymmärtänyt ollenkaan tuollaista kauniin laulun *pilaamista*. Kun lopettelimme laulamista, pennut ryntäsivät ulisten ulos, ja pianpa jotkut lapsista jo leikkivätkin koulun pihalla *läjää* ja *jyskääpäättä*, ja muita lapsuuden riemullisia leikkejä. Kaikista noista lapsista tuli, valitettavasti, aika pian *sohvaperunoita*, tai ylipainoisia *nuoria alkoholisteja*, joten turhaan menivät nekin veisut. Ne olisi vointu suoraan ajaa pihalle sitä *jyskääpäättä* tai *läjää* leikkimään, ja unohtaa saman tien. Mutta bändiä ei syntynyt, ei ainakaan **Antsun** kanssa, ja tuskin sitä edes koetettiinkaan kovinkaan voimaperäisesti. **Antsua** ei näet kiinnostanut se musiikki, jota itse harrastin, kuten lappilaisten *joikalaulut*, ja uskoisinkin, ettei hän minun lauluistani mitään tiennytkään, sillä *Kalsarien* musiikki veti häntä yhä enemmän ja enemmän puoleensa. Kerran *Kalsarit*, aina *Kalsarit* - tai sitten, jos on onni myötä, *Dysharmoninen Viila Ja Kakku*. Oikeastaan ainut musiikinlaji, jota hän edes hieman yritti harrastaa kanssani oli tuo Amerikan neekereiden *rag* -musiikki, jota **Stefan Grossman** kävi kerran esittelemässä, ja niistä biiseistä on mieleen jäänyt erityisesti *Vestapol*, jonka myös opettelini soittamaan. Jostakin systä **Antsu** ihaili **Alice Cooperia**, ja **Pekka Pohjola**, sekä *Tommy* -musikaalia - kun minä taas en ihaillut ketään, enkä tuntenut juuri lainkaan ainakaan populaarimusiikkia. Muistan kun **Antsu** kertoi posket innosta punottaen **Pekka Pohjolan** hienoista levyistä, ja *Harakka siitä ja siitä*, ja kuinka minä siinä myötäilin häntä, että hienoja olivat bassokulut, hienoja - vaikken ollut koskaan kuullut mieheltä yhtään levyä, mutta oli jotenkin mukavaa, että joku oli innostunut jostakin, ja oli ymmärtävinään jotakin hieman paremmin kuin muut. *Jumbtsibum-bum*. Sai vähän itsekin innostua. Minä en kuitenkaan oikeasti digannut *Kalsareista*, tai *Pialoipokkuista*, ja kuuntelin radiostakin aina vain sitä mitä sieltä kulloinkin sattui tulemaan, ja ymmärsin englanninkieliset sanatkin yleensä väärin: *Lucy in the sky is dying*, ja vastavaa. Allaolevasta C-kasetin etiketistä näet, että olen myöhemmin korjannut kohdan *with diamonds* -samoilla, ja voit päätellä myös senkin, mihin ajankohtaan asettuvat omat lauluni *Kuka täyttänyt on kärsimysten maljan* (eli *Turman vaunut*) ja *Puut pitkät veistetyt sai laivan muodon* (eli *Laiva*), ja noihin aikoihin olen myös laulanut laulun *The House Of The Rising Sun*, sekä *Hän on voittamaton, kai sen tiedät* (eli *Voittamaton*). Etiketti kertoo myös, että olen äänittänyt **Irwinin** *Viuhahduksen*, *yksinkertaisen purkan*, sekä *jyrki, jyrki* -laulun, joka on **J. Leskisen** tuotantoa. Myös **Alwari Tuohitorvi** on päässyt mukaan kasetille. Kun tämä jalo musiikintuntemukseni oli jo tuolloin tuota tasoa, ja kun se ei ole siitä juurikaan parantunut vuosien varrella, voi sanoa, että en ole saanut vaikutteita ainakaan populaarimusiikista.

Alice Cooperin kuulosti minusta lähinnä irtipäässeeltä hullulta. Ja kuulostaa vieläkin. En myöskään voi nauramatta kuunnella nykyisiä hevibändejä, ja heidän mahtailuaan, koska olen ollut niin monia vuosia ulkopuolella leirin. Toisaalta minun on myönnettävä, että niiden laulujen melodiat ovat kauniita, ja

varmaankin monet laulajista pärjäisivät vaikka oppeeroiden tenoreina. *Kalsarit* eivät koskaan kivunneet maineen kukkuloille, vaan jäivät lähinnä paikallisiksi erikoisuuksiksi, että turhaan menivät nekin ulinat, ja koko *Kalsarit* -koohtus. Vähitellen **Antsun** eukostakin kehittyi erittäin kyyninen akka, oikea *munahai* - vaikka olikin aivan alussa ollut sellainen kaino hippi, joka tuskin tohti pieraistakaan. Ihminen voi muuttua todella paljon elämänsä aikana. Eipä **Antsustakaan** olisi tullut bändin jäsentä, koska hän menetti jossakin vaiheessa *tatsinsa*. Kun viimeksi näin **Antsua**, kertoi tämä posket innosta hehkuen kuinka oli juuri eronnut, ja kuinka oli vihdoinkin vapaa. Silloin viimeistään älysin, että aika bändin perustamiselle, jossa **Antsu** olisi ollut mukana, oli peruuttamattomasti mennyt ohi. Sinne **Antsu** jäi bialoipokkuineen huojuen seisomaan, vähä-älyinen vapauden virne suupielessään, ja iloitsemaan uudesta riippumattomuudestaan. Mutta entäpä sitten **Taavi Turvantaka**? Kyseessä on miekkonen, jolla ei ole lainkaan sävelkorvaa, ja joka ei osaa soittaa mitään instrumenttia, ja joka on yhtä tavanomainen kuin lika, kuten muuan tavallisen ihmisen vuosisataa elävä hahmo **Kurt Vonnegutin** kirjassa. Kuitenkin: juuri hänellä olisi ollut ainakin asennetta, ja hänhän olisi voinut hyppiä ylöpystyä samalla kun muut soittavat tai laulavat. Hän olisi voinut olla eräänlainen *go-go -tyttö*, tai sitten hän olisi voinut viskellä muita bändin jäseniä lavalla *o-soto-gari* -lempiheitollaan.

Koka Wittgensteinille

Taavista tuli kuitenkin kallonkutistaja, ja hän erikoistui alueille, joista hänellä ei ole itsellään ole ollut varsinaisesti mitään normaaleja kokemuksia, ellei sitten puhuta negatiivisista kokemuksista. Hän piti *Doors* -yhtyeen soitannosta, joka tietyiltä osin vastasi sitä, mitä hän olisi itse kyennyt *All Stars* -yhtyeeseen tuomaan, eli mölyämään mukana lievästi nuotin vierestä. Mutta hän ymmärsi hyvin *hulluuden teoriaa*, mitä **Antsu** ja **Jartsu** eivät ollenkaan käsittäneet. Teoriahan käsittelee sitä, miten voidaan tuottaa jotakin arvokasta keräämällä *elämämme jätteitä*, ja jalostamalla se eräänlaisessa psykedeelisessä prosessissa korkeammalle tasolle, ja kuinka saavutetaan sitä kautta korkeampia sieluntiloja. 70-luvulla kaikki vähääkään kynnelle kykenevät olivat lujasti vasemmistolaisia, mutta palasivat sittemmin takaisin porvareiksi. Jossakin tämän kehityksen vaiheessa **Taavi** aloitti opiskelunsa, ja silloin ideoimme ja piirsimme muutamia kuvia, jotka osoittautuivat erittäin ennustaviksi nykypäivää ajatellen. Kukaan ei olisi voinut edes kuvitella Neuvostoliiton koskaan haoavan, tai Yhdysvaltain hyökkäävän Irakiin, mutta sellaisia teemoja me vain kehitelimme. Terroristit kaappasivat lentokoneita, amerikkalaiset laskuvarjojoukot hyökkäsivät *Punaiselle Torille*, ihmisiä manipuloitiin järjestämällä erilaisia visuaalisesti tehokkaita näytöksiä, astronautit näkivät millainen maailma on, mutteivät uskaltaneet kertoa siitä kenellekään, ja ydinsotakin käytiin, ja elettiin sodanjälkeisessä todellisuudessa. Ihmiset elivät noissa kuvissa suuressa huijauksessa, kuten he elävät tänä päivänä sitä käsittämättä. Näistä syistä **Taavi** olisi päässyt *tuolloin* bändiin vaikka sitä olisi ollut olemassakaan. **Taavi** piti myös kansanparantajan vastaanottoa, ja kävin kerran katsastamassa paikan. Siellä oli mm. kirves, sangollinen typiä (hiilen päälle muodostunutta hiivettä), pino kolmikantoja, kimppu tuoreita pajunvesoja, ja irtisahattu aitan ovikynnys (jonka yli oli joskus kannettu ruumista), kasa aitoista kerättyjä ruumislautoja, ja kaikkea muuta kansanparantajan sälää. Paikalle tuli sattumalta eräs potilaskin, joka sairasti ns. *märäntäjän tautia*, johon **Taavi** keksi oitis parannuskeinot. Oheisessa kuvassa on muuten itse **Rotikko-Pekka** Maaningalta, ja hänen vastaanotolleen saapunut, asianomaista tautia sairastava miekkonen.

Kun tautia parannettiin, ensin lämmitettiin (tietenkin) sauna. Saunan lämmitessä **Taavi** meni läheiselle lähteelle, ja *osti* siellä veden hinkkaamalla hieman kultaa sormuksestaan lähteeseen. Veden hiljalleen lämmitessä **Taavi** poimi lattialta joitakin yksikesäisiä pajunvesoja, joita hän alkoi hautoa vedessä. ja joukkoon hän vuoli ruumislaudan lastuja. Liemeen laitettiin vielä kolmelta eri veropiiriltä kerättyjä kolmikantoja. Sitten **Taavi** pesi sairaan vedellä, ja hinkkasi hänen parkkiintunutta nahkaansa pajunvesoilla. Kun mies oli hoidettu tuli paikalle tanakahko nainen, joka sairasti jännetupin tulehdusta. Tapa, jolla tämä tauti parannettiin, näkyy allaolevasta kuvasta, jossa kaksi naista menneiltä vuosikymmeniltä on polvillaan aitassa parannustapahtuman aikana.

Kipeä nainen laittoi kätensä käskettäessä aitan ovikynnykselle, ja **Taavi** (kuvassa sirppiä heiluttava nainen) alkoi hakata hiljalleen kirveellä käden molemmin puolin, ja nainen kysyi vänäjävällä äänellä: *mitäs ha--hakk--kaat?* - johon **Taavi** (kumealla äänellä) vastasi: *hakkaan naria!* Ja niin oli sekin tauti parannettu. Mutta vielä tuli paikalle mies, jonka sormi oli palanut. **Taavi** haki oitis kermaa, ja lusikoi sen joukkoon *typiä* lattialla olevasta ämpäristä, ja alkoi lukea loitsuja kumealla äänellään, jonka jälkeen hän voiteli käden valmistamallaan *tulenjälenvoiteella*. Kun kysyin **Taavilta**, mistä tämä oli kaiken oppinut, vastasi hän, että muuan **Rotikko-Pekka** Maaningalta oli kirjoittanut aiheesta pienen kirjasen 1920-luvulla, ja **Wartburg Wittgenstein** oli tehnyt aiheesta laajahkon tutkielman, ja saanut työstään Suomen Akatemiaalta palkinnoksi *Wartburg-pallon*, joka myönnetään vuosittain erittäin onnistuneesta tutkielmasta. Allaoleva kuva kuvaa taas menneitä aikoja, eli aikaa jolloin **Taavi vielä** haki Tukholmasta *rocklevyjä* Katsokaa miestä allaolevassa kuvassa: mahtoi löytyä levyjä ainakin pienempään tarpeeseen - jollei suurempaan.

Kun näitä kuvia katselee, täytyy muistaa, että mitään bändiä ei koskaan perustettu, ja tuskin tullaan enää perustamaankaan, sillä se olisi pitänyt tehdä ajoissa - ja otollinen aika on ohi. Toisaalta: vaikka tässä kuvatut ihmiset olisivatkin todella olemassa, on heidän nimensä keksittyjä, koska ne olisivat muutoin mitä todennäköisimmin jonkun hakukoneen haarukassa. Mutta mitä taas bändiin tulee, on ikäänkuin jokin asia olisi suorastaan tyrkyllä, jotta ihmiset siihen tarttuisivat, mutta he vain seisovat kuin lumottuina kykenemättä tekemään mitään. Sitten aika vain menee ohi, ja tarjoaa jotakin huonompaa kun parempi ei kelvannut. Kun ajattelee koko ihmiselämää, on sen kulku yleensä sellainen, että aluksi melkien kaikki on tarjolla, mutta aika nopsaan koittaa se aika, jolloin tarjolla ei ole muuta kuin kivulloinen kuolema - jos sitäkään - sillä jo valmiiksi kuollut ei oikeasti kuole edes kuolleessaan. On lopulta vain yden miehen bändin todellisuus, ja onneksi nykytekniikalla on mahdollista korvata hankalat soittaja-ihmiset, jotka kuitenkin temppuilsivat monin tavoin, ja osoittaisivat milloin mistäkin mieltään, ja joiden jorinoihin kyllästyisi. Tietokoneohjelmille ei tarvitse maksaa palkaakaan. Jokin rumpuohjelmahan rummuttaa vaikka maailman tappiin saakka, kun taas ihmis-rumpali väsyä, ja ratkeaa ryypäämään, tai kärsii masennuksesta ja tekee lopulta kuitenkin itsemurhan. Kyllä koneet aina vänisevät ihmiset voittavat, ja yhden miehen yhtye voi olla valmiiksi yksin jo eläessään, ja totuttautua jo etukäteen kalseaan elämään tuonelassa, jossa kaikki ovat yksin seulomassa seinähirttään, ikävässä ainaisessa. Ja niin edelleen ja edelleen. Mikään ei tule yllätyksenä miehelle joka on varautunut kaikkeen, kuten **Simpauttaja** sanoi. Ja siunatuksi lopuksi voikin todeta erään lappeenrantalaisen naisen tavoin: *Mie oon Riston kans' alasti nii paljo ku vaa mahollista!* Olkaa tekin.